

het kind wil ik meer vertrouwelijkheid, maar misschien stoot ik haar af door mijn aanmerkingen en koele eischen. Als ik haar heerlijk op den divan had laten liggen, wie weet wat ze me dan had verteld? Maar neen, ik wil toch niet in alles haar gelijke zijn, haar kameraadje. Ze keek op, Lilly zocht haar boeken bij elkaar.

— Ik heb thee gedronken met mijnheer James, zei ze, hij is een wonderlijke man.

— O ja?

— 's Middags was er een kleine moeilijkheid, ik heb een meisje ontslagen en naar hem toegestuurd. Maar-re, daar hebben we toen toch niet het meest over gepraat.

— Ik geloof dat u soms belachelijk streng bent, moes.

Ze keek Lilly aan. — Ja, zoo streng, dat ik een dergelijke opmerking van jou niet wil.

Lilly haalde haar schouders op, maar haar gezicht wendde ze af. Toen zwegen ze beiden. — In Ina kwam een zwaar gevoel van moeite en mislukking. Soms leek een dag zoo lang, en de jaren strekten zich voor haar uit, leeg en onbestemd. Zou iedereen in zijn jeugd denken, dat een enkele groote daad het leven voortstuwt? aldoor verder. Maar het was een bittere misrekening. Zij vluchtte eens uit haar huis, en haar land, en dat werd al gauw tot een anecdote. Nu was wel het grootste deel van haar leven voorbij, maar als het al haar kracht gekost had?

Lilly drukte haar ooren dicht, en prevelde een les. Zou het kind nu die kleine botsing weer vergeten zijn? kon dat zoo gauw en gemakkelijk?

Het dienstmeisje kwam binnen, vroeg hun aan tafel te gaan.

Toen ze zaten, zei Lilly: Moes, nu moet u me nog vertellen, waarom mijnheer James wonderlijk is.

Ze bogen zich samen over een tijdschrift. Ina voelde Lilly's arm om haar schouder, en een fijnen, warmen adem in haar hals. Nu lachten ze, om wat Ina noemde: Een echt Engelsch mopje, en in Lilly's stem was een bijna jubelende klank. — Dit moet ik morgen op school vertellen; toe, sla eens om. De „Held” heeft ons laatst een paar Fransche woordspelingen geleerd, maar hij zegt: Als je voor alles te moe bent, dan kan je nog lachen om Punch.

Ina bladerde niet verder. — Het is tien uur, kind.

— O, nou ja. Lilly richtte zich op, legde haar handen om Ina's hoofd. Dan begon ze een paar haarspelden te versteken. — Zeg, moeder, de Held is een beetje verliefd op me.

— Verliefd? hoe kom je daarbij?

— U moet dat voorste haar niet zoo strak trekken, het doet pijn om te zien.